

„Možná nadešel čas, aby ses to dozvěděla.“ Hecate vytáhla vystrašeného plcha z mísy. „Pustím toho tvorečka na svobodu a smočím se v jezírku, abych si vyčistila hlavu. Až se vrátím, tak si promluvíme.“

2. DÉMON U DVEŘÍ



Démoni jsou příšerné bytosti v té naprosto nejohavnější podobě.

Velký mág David Ellefson: *Postřehy z podsvětí démonů*



Hazel otevřenými domovními dveřmi pozorovala, jak Hecate přebrodila jezírko a pustila myšku pod vrbu na břehu.

Co se to v Anglii děje, že se máma tak bojí?, vrtalo jí hlavou. Pomýšlení, že se to už brzy dozví, v ní vyvolávalo radostné očekávání i strach.

Ve vzduchu poletovaly padáčky se semínky pampelišek a vlaštovky lovící mouchy se míhaly nad jezírkem a střemhlav se vrhaly až k třpytící se hladině.

Hecate se ve slunci leskly vlasy, byla už po pás ve vodě. Do kuchyně zavanula vůně zimolezu s příchutí čehosi železitého, jehož původ Hazel nedokázala rozpoznat.

Když ten pach zesílil, vyvolal v ní takový pocit strachu, až se jí sevřel žaludek. Vstala a narazila přitom nohou do stolu. Mísa s jablky se převrátila, jablka se rozkutálela a se zaduněním dopadala na podlahu. Hazel doběhla ke dveřím právě včas, aby viděla, že se něco odrazilo od břehu jezírka a pod vodou klouzavě zamířilo směrem k matce.

Pod hladinou projel nějaký tvor s vypouklou bledou hlavou bez očí. Už se vynořil – napjatý a přichystaný ke skoku, tlapy s černými drápy připomínaly modlíci se kudlanku připravenou zaútočit.

Hazel se konečně uvolnilo stažené hrdlo a vykřikla, ale Hecate se ani nestačila rozhlédnout. Ten tvor vyrazil vpřed, chytil ji za krk a kolem pasu a vyzvedl ji z vody. Hecate sebou zmítala a zápasila s ním, kopala



kolem sebe, až z jezírka vystříkaly gejzíry vody, ale zrůda ji v pevném sevření vlekla k protějšímu břehu.

Matčin pohled se na krátký okamžik setkal s dceřiným. „Uteč, Hazel – uteč.“

Ale Hazel se ani nepohnula. Popadl ji takový vztek, jaký dosud nikdy nepocítila, vyšlehl jako plamen a spálil její strach. „Nech mou matku na pokoji!“ zaječela a okolní svět zrudl.

Vzduch úplně praskal energií, jak jí srdce pumpovalo do žil tolik čarovné moci, až se jí zdálo, že se jí rozletí lebka na dvě půlky. Vykřikla, prudce vymrštila ruce a vyslala horkou vlnu ohně, která se valila přes zahradu k jezírku.

Tvor se otočil a použil Hecate jako štít. Nevydal ani hlásku, i když mu oheň přeběhl po zádech a spálené maso se odloupl.

Hazelino prudké kouzlo zaprskalo a odumřelo. Zhroutila se na zem a zvedla hlavu právě ve chvíli, kdy ještě zahlédla, jak démon mizí mezi stromy a něžně nese její matku v náručí jako nějaké novorozeňátko.



3. MYŠÁK BRAMLEY



„Největší hrozbou jsou pro nás vládkyně kouzel.
Jsou to vždy ženy a dokážou mnohem lépe ovládat kouzla
než obyčejné čarodějnice.“

Matthew Hopkins, generál lovců čarodějnic



Hazel se probudila napůl utopená a lapala po dechu. Ležela na zemi úplně promrzlá, jednu ruku měl nataženou dopředu jako tonoucí, který se snaží zachytit se záchranného lana. Černé mraky na nebi chrlily proudy deště, jejich nafouklá břicha protínaly blesky.

Mami, pomyslela si, kde jsi?

Hrdlo měla jako spálené, trápila ji žízeň. Hltavě se napila přímo z kałuže, v níž ležela. Zkalená voda jí dodala aspoň tolik síly, aby se vratce postavila na nohy. Vybavila si, co se stalo: *Démon bez očí odvlékl její zděšenou matku.* Ale nejživější vzpomínka byla na kouzelný oheň, který jí tryskal z prstů. Podívala se na ruce. Byla přesvědčená, že je bude mít samý puchýř a kůži dočerna spálenou, ale nikde nic.

Tráva a rákosí kolem jezírka byly sežehnuté dohněda, ve vzduchu bylo ještě trochu cítit síru a kouzlo.

Její kouzlo. V dálce se prostíral les, táhl se jako černá šmouha na mokřem pergamenu až za obzor.

Kdo byl ten... netvor? Proč odvlékl mámu? bzučelo jí hlavou. Pátrala pohledem, jestli je někde nezahlédne. *Je máma vůbec ještě naživu?*

Odhrnula si z obličeje promáčené vlasy, rozběhla se zpátky do chaloupky a chvatně otvírala zásuvky a skříňky. Do brašny si sbalila chléb,



sýr, sušené maso, kapesní nožík, malý váček mincí a pár kousků prádla. Pak se převlékla do suchých šatů, obula si pevné šněrovací boty, jejichž podrážky byly podbité cvočky, přes ramena si přehodila červenou pláštěnku s kapucí a spěchala ke dveřím. Tam se zarazila.

Svět za Čaromýtinou vůbec neznala, ale odmalička jej toužila vidět. Ale teď, když bylo zoufale potřeba odejít, nedokázala v sobě najednou najít ani špetku odvahy, aby *překročila* práh a vydala se na cestu. Pátrala v srdci po nějaké naději, ale našla tam jen pochybnosti a strach.

„Tak do toho, Hazel,“ poručila si septem a zařala pěsti. „Zvládneš to.“

„Nechceš doufám nikam jít v tomhle počasí, že ne?“ ozval se pisklavý hlásek.

Hazel se prudce otočila. „Kdo je to?“

„Já.“ Hlásek zněl rozzlobeně.

„Ehm, kdo...? Kde jsi?“

„Copak jsi slepá? Tak se rozhlédni. Tam ne, *tady* přece.“

Hazel otevřela údivem pusou. Na převrácené míse na ovoce seděl ten malý plch a tvářil se nadurděně, až mu vousky pošukávaly.

„Zavři pusou,“ obořil se na ni. „Vypadáš jako blbeček.“

Hazel se konečně vzpamatovala. „Ty umíš... mluvit?“

„Jak vidíš.“

Sklonila se a vzala ho do dlaně. Měl teplou hebkou srst. „Nemůžu tomu uvěřit.“

Plch stál na zadních nožičkách a rozzlobeně jí pohrozil přední pacičkou. „Jak se opovažuješ? Zvednout mě bez dovolení!“

„Ty opravdu umíš *mluvit!*“ Hazel na něj kulila oči. „Ale jak to děláš?“

„Pusou, samozřejmě. Vidíš, jak se mi při každém slově pohybuje? I když ti musím říct, že až dosud jsem mohl mluvit jen s ostatními zvířaty.“ Nervózně se rozhlédl.

„Mimochodem, kde je ten hrozný kocour?“

Ve vzduchu zapraskalo kouzlo a Hazel plcha málem pustila na zem, protože mu ze srsti vyšlehly plameny. Celý zazářil a ocásek mu žhnul



jako rozžhavený pohrabáč, i když Hazel cítila jen teplé zalechtání. Za pár vteřin plameny pohasly.

„Co to bylo?“ vykřikla.

„To já nevím,“ zakvílel plch. „Začalo to, když jsem uvízl v tom tvém ohňostroji u jezírka. Jsem celý *kouzelný* a nelíbí se mi to. Musíš dávat pozor, na koho míříš.“

„To jsem ti způsobilá já?“

„Ano.“ Plch znechuceně kroutil hlavou. „Byl jsem u jezírka, dělal jsem si svoje a vtom jsi mě zasáhla tím svým pitomým kouzlem. Žádný z mých kamarádů se mnou teď už nepromluví a já se jim nedívím.“ Rozzlobeně se na Hazel podíval, vousky naježené hněvem. „A to všechno kvůli tobě.“

Hazel nešťastně sklesla na židli a bezradně na plcha hleděla. „To mě mrzí. Až do dneška jsem nevěděla, že dokážu čarovat. Přišlo to tak nečekaně! Ještě štěstí, že nejsi zraněný.“

Plch se pohrdavě usklíbl. „Hlavně se do toho už víckrát nepouštěj.“

Po chvíli trapného ticha se Hazel zeptala: „Máš nějaké jméno?“

„Samozřejmě že mám jméno. Všechna zvířata se nějak jmenují. Já se jmenuju Bramley, podle odrůdy jablek, která mám nejraději.“ Významně se díval na jablka rozkutálená po zemi.

Hazel ho postavila na stůl, zvedla jedno šťavnaté jablíčko a svým kapesním nožíkem odkrojila plátek.

„Díky,“ zabručel.

„Já jsem Hazel. Hazel Hooperová.“

„Tak dobrá, Hazel Hooperová. Vzhledem k tomu, že jsi mě předtím zachránila před tou kočkou, tak ti asi můžu odpustit.“

Hazel se zadívala otevřenými dveřmi k lesu. „Musím jít,“ prohodila spíš jen tak pro sebe.

„Nesmysl. Podívej se na ten liják. Úplně by tě spláchl.“

„Já ale *musím* jít.“

„Pak to ale nesváděj na mě, jestli se nachladíš,“ varoval ji Bramley a pacičkami si čistil vousky postříkané jablečnou šťávou.



„Musím najít svou mámu. Ale co zmůžu proti tomu... *čemu?*“

Bramley jí skočil do klína a vzhledl k ní.

„Víc, než si myslíš – přece nejsi jen tak obyčejná holka.“

„Ne?“ Hazel svráстила obočí.

„Umiš čarovat, ne? Takže to znamená, že jsi...?“

„Čarodějnice.“ Když to slovo vyslovila, úplně ji zamrazilo v zádech.

„Jsem ohnice, ohnivá čarodějnice.“

„Správně! A já si teď udělám hnízdo v tvých vlasech,“ oznámil Bramley. Vyšplhal jí po šatech až na hlavu a šmejdil čumáčkem v jejích tmavorudých kudrnách.

„Takže půjdeš se mnou?“

„Jak vidíš.“

Hazel zavrtěla hlavou. „Ale proč?“

„Ach jo. Vidím, že to budu já, kdo bude myslet za nás oba,“ pozdychl si Bramley. „No tak, *přemýšlej* přece!“

„Aha, už vím! Budeš můj služebník!“

„Konečně ti to došlo,“ zabručel a zahrabával se jí hlouběji do vlasů.

„Ale jak to...?“

„Když jsem byl malý, slýchal jsem příběhy o zvířatech, která zasáhlo nějaké kouzlo, a ona pak začala mluvit s čarodějnicemi. Vždycky jsem doufal, že *mně* se to nestane.“ Přelezl Hazelinu hlavu a vykoukl nad jejím druhým ramenem. „Aha, tady to asi bude stejné jako tam,“ poznamenal trochu zklamaně.

„Chápu,“ řekla Hazel. Usoudila, že společnost nevrleho hlodavce bude lepší než nic. „Berme to tedy tak, že všechno zlé je k něčemu dobré, co říkáš? A můžeš si udělat hnízdo v mých vlasech, pokud mi slíbíš, že tam nebudeš trousit bobky.“

„Za koho mě máš – copak jsem nějaká obyčejná krysa nebo potkan?“ Bramley se jí přitiskl teplým kožíškem na kůži. „A teď tedy pojďme, jestli musíme.“

„Já si myslím... já myslím, že tamto, co odneslo mámu, byl *démon*.“



„Démon?!“ zapištěl Bramley. „Jsou všichni tak šerední jako on?“

„Nevím, ale tak jako tak ho musíme vystopovat.“ Hazel vzala brašnu a vykročila do deště.

„Víš, že jsem měl takový nepříjemný pocit, že to řekneš?“ zabručel Bramley.

